

Izet Alečković

Slike i crteži

OD 26. APRILA DO 13. MAJA

Slikarstvo Izeta Alečkovića bez zazoru evocira ekspresionističku slikarsku gestu i svojim dramatičnim tonom reafirmira onu normu umjetničkog stvaranja po kojoj (i) likovna umjetnost (ukoliko se ne zatvara u iskazno prazni formalizam, ili ukoliko se ne želi iscrpljivati u pukim tehničkim istraživanjima i varijacijama dotičnog medija, a pogotovo ukoliko svoj umjetnički razlog ne želi po svaku cijenu tražiti u "modama" i "trendovima") svoj *raison d'être* nalazi u izražajnoj (ili "spoznajnoj") funkciji slike, u kojoj do riječi dolazi sasvim određena temeljna "misao", tačnije, njezinim likovnim sredstvima ekspliciranu i "teza", "nazor" ili neka vrsta slikarske spoznaje koja izvire iz, ili se prepliće sa snažnim elementarnim doživljajem. Tu elementarnost i silinu doživljaja - koja se pretače u slikarski dramatičan događaj - u Alečkovićevim radovima iščitavamo kako u njegovom tematskom elementu ili u simboličkom potencijalu pojedne slike tako i u likovnim sredstvima i postupku Alečkovićevog saopćenja. Njegovo slikarstvo se obavezuje svojoj ekspresivnoj zadaći, odnosno dovođenju do riječi slikarevog doživljaja drame ljudskog postojanja i njegove interpretacije. Ta središnja, gotovo opsesivna Alečkovićeva tema je, dakle, ljudska egzistencija, tačnije njezina trošna tvar, njezina prolaznost, njezino dramatično (i mučno) propadanje. To je rubna (smrtna) zona ljudskog postojanja u kojoj se događaj raja kao događaj raspadanja odigrava na pozornici ljudskog tijela kao fokusa života i smrti. Tu dramu raspadanja, mučninu smrti, prizore rastakanja ljudskog tijela, Alečković izražava prikazom ljudskih kostiju, fokusira se na fragmente tijela i skeleta, tačnije na njihovo haotično rasipanje i preplitanje koje - premda primarno predstavlja raspad života u mrtvu tvar, njegovu prolaznost - povratno (u nekoj vrsti Alečkovićeve rekonstrukcije haosa) rezultira proizvodnjom "novih" ali posve grotesknih oblika, koji bi se mogli tumačiti kao izopačena "produkcija" same smrti (naznačena u pervertiranim antropomorfnim figurama, njihovim fragmentima ili u čudovišnim dijaboličnim oblicima koja pripadaju simboličkom jeziku smrti).

U tom pogledu bi se Alečkovićev slikarski niz mogao smatrati svojevrsnom stilizacijom i reaktualizacijom starog (ali ne zastarjelog) motiva danse macabrea, koji nije lišen svojih grotesknih, ali ni ironijskih akcenata. Alečkovićeve slike - kao neka vrsta ekspresionističke "anatomije" - ujedno predstavljaju svojevrsni egzistencijalni satirikon, koji je u

svom drugom sloju bremenit mučninom i strepnjom pred maskom smrti koju ljudski život uvijek neumitno nosi na svom licu.

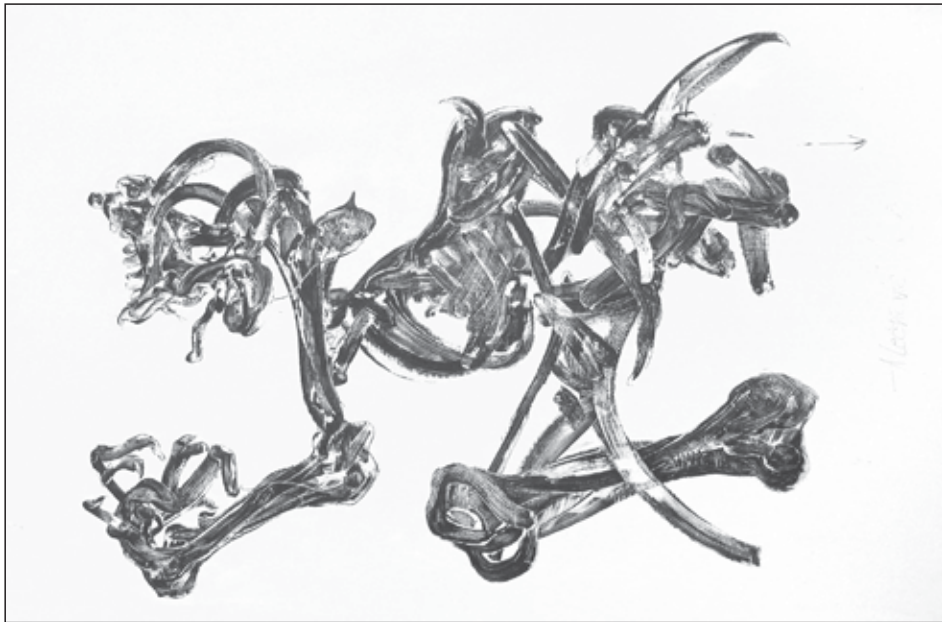
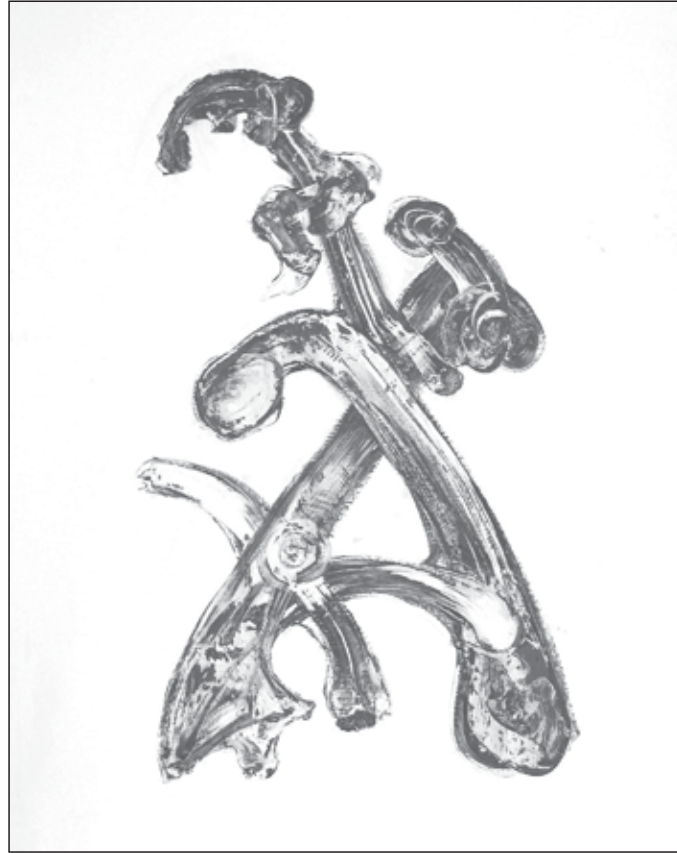
Težina i dramatika ove priče koju Alečković uvodi u svoje slikarstvo očito suodređuje i njegov likovni postupak. Alečkovićevo kretanje po slikovnoj plohi slijedi nagomilanu energiju unutarnjeg doživljajnog vrenja i semantički potencijal same teme, tako da Alečkovićeva slika nastaje iz impulsivne geste koja odgovara grčevitom ritmu događaja. Njegovi trenutačni, široki, afektima nabijeni, gotovo eruptivni potezi kao da prate ritam raspadanja, te u nanosima jakih zasićenih kolorističkih akcenata slijede silnice događaja raspadanja i njegove disharmonije, sudaranja i ukrštanja, i to ne samo materijalnih nego i psiholoških elemenata događaja. U seriji slika velikog formata, površina plohe se koristi upravo radi njezine prostorne izdašnosti, zahvaljujući kojoj slikar može dati dovoljno daha svom afektu i izraziti spomenutu grčevitu dramatsku napetost osnovne teme, odnosno iskustvo bola i krika kao zajedničkog nazivnika ovakvog likovnog izraza. U funkciji te napetosti je spomenuti koloristički registar, koji je u direktnoj sprezi sa dramtizacijom slikovnog prizora.

U drugom nizu, u nizu crteža izvedenih u bijelo-crnoj matrici (bijela podloga kao kontrastna folija za akcentiranje sivocrnih figura u Alečkovićevom osariju) - priča o stratištu ljudskog tijela varira se u formi crteža, u kojem je također na djelu groteskna igra formi. Tu igru ne proizvode samo linearni i punktualni elementi crteža (koji je ovdje izveden kao brz, trenutačni ad hoc potez, ili kao trenutačni doživljajni trag), ne samo linije njegovih silnica nego i neka vrsta preslagivanja rasutih fragmenata, koje (također groteskno) iz onog amorfnog proizvodi nove forme u registru danse macabrea (bilo da su u pitanju figuralne antropomorfne naznake, ili pak minijaturni portreti/maske kao grimase smrti).

Tako bismo mogli reći da nas Alečkovićevo slikarstvo direktno suočava sa stiliziranom egzistencijalističkom tezom o životu i smrti, koja u svojoj slikarskoj izvedbi želi jasno doći do riječi i promovirati obavezu umjetnosti da na sebe preuzme i težinu ljudske samospoznaje, kao i njezinih implikacija.

Prof. dr. Sulejman Bosto

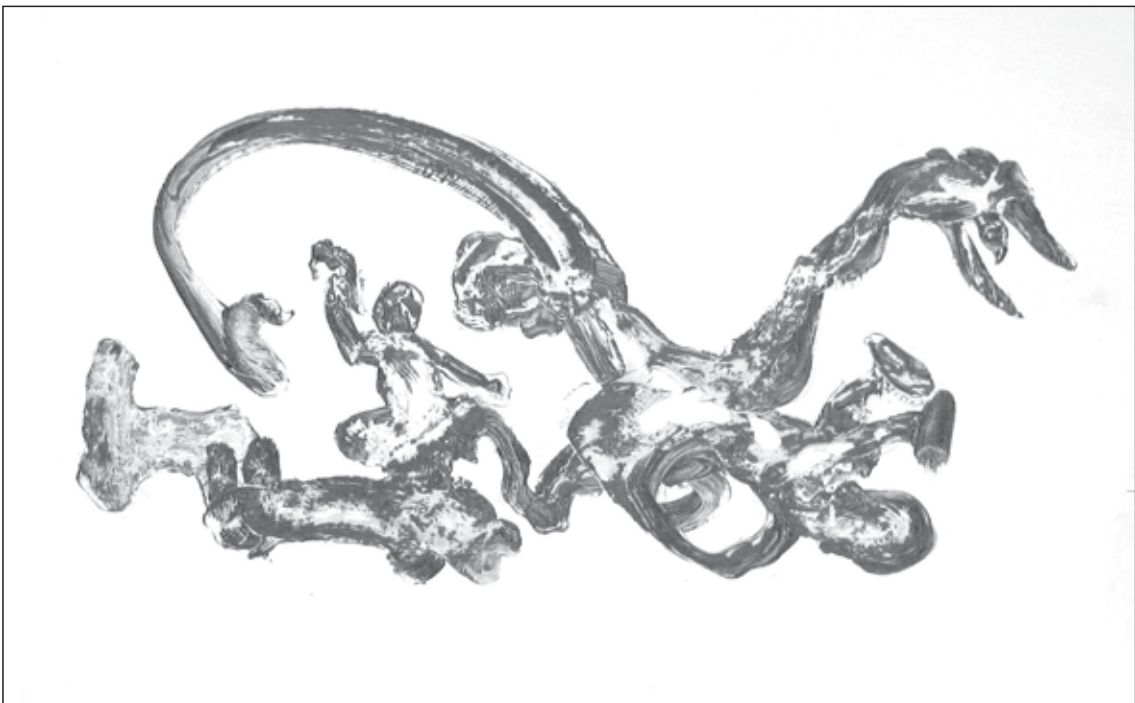

Biografija

Izet Alečković

Rođen 1.6.1944. godine u Sarajevu. Završio akademiju likovnih umjetnosti u Sarajevu. Član Udruženja likovnih umjetnika BiH. Radi kao profesor u Školi primijenjenih umjetnosti u Sarajevu. Izlagao na 28 samostalnih izložbi u zemlji i inostranstvu, kao i niza zajedničkih izložbi. Učesnik mnogih akcija, instalacija i performansa s grupom "ZVONO". Bibliografija i ostala dokumenta uništeni u ratu.

Adresa

Azize Šaćirbegović 128/XIII, Sarajevo

Telefon

033/613-371

Atelje

Bulevar Meše Selimovića 13, Sarajevo